

600 Indbyggere. Kirken ligger ude ved Havet i et Hjørne af Sognet, hvor der ingen Mennesker bor. Der er 3 km dertil ad daarlige, sandede Veje, og Kirken er meget lille, den har kun 80 Siddepladser; den er fremdeles meget brøstfældig, saaledes at den maa underkastes en Hovedreparation, hvis der ikke bygges en ny Kirke. Næsten alle Sognets Beboere bor i Lønstrup, og dertil kommer, at om Sommeren bor der udover Sognets egne Beboere et Tusind Mennesker fast foruden Tusinder af tilreisende. Kirken er derfor ganske utilstrækkelig, og det vilde utvivlsomt fremme Kirkegangen, om Kirken blev lagt i selve Lønstrup By.

Beboerne ansøgte i 1918 Kirkeministeriet om at maatte sælge Blytaget paa den gamle Kirke, da dette vilde kunne indbringe 120 000 Kr., saaledes at de uden Statens Hjælp vilde kunne opføre en ny Kirke. Efter Indstilling af Ministeriets Konsulent nægtede Kirkeministeriet dette; og jeg skal ingenlunde bebrejde Ministeriet, at det søgte at holde paa vore Kirkers Blytage, thi der var stærk Fare for, at de helt skulde forsvinde. Men man kunde have fordret Garanti for, at Taget blev lagt paa igen. Havde Beboerne faaet Tilladelsen til at sælge, vilde de nu for de indkomne Penge kunne have opført en ny Kirke og tillige tækket den gamle Kirke igen med Blytag. Man kan kalde det en Slags Børsmanøvre, men den vilde altsaa kunne være foretaget med dette Resultat. Naar Kirkeministeriet imidlertid forhindrede Beboerne i at foretage dette Salg, synes jeg, at de nu har et vist Krav paa Støtte i den nuværende Situation. De ansøger om 50 000 Kr. til den nye Kirke — de har selv indsamlet 16 000 Kr. —, og Andragendet er anbefalet af Biskoppen. Den nye Kirke, som skal have 200 Siddepladser, forventes at ville koste 65 000 Kr. Jeg vil gerne give dette Andragende min Anbefaling.

Endvidere vil jeg anbefale et Andragende, som er indsendt af Beboerne i Sørig i Tværsted Kommune. De beder Landbrugsministeriet om 5 000 Kr. til Forbedring af deres Mergelbane, som er daarlig vedligeholdt og skal have nye Sveller. De har ikke Raad til denne Anskaffelse, idet de større Lodsejere har faaet deres Mergel, saa det for største Delen er de smaa, der er tilbage. Man kan selvfølgelig bebrejde dem, at de har disponeret saaledes, at de nu ikke har et saadant Beløb i Reserve til Banens Vedligeholdelse. Men man maa huske paa, at disse Folk

har iværksat og hovedsagelig gennemført et af de vanskeligste og interessanteste Opdyrkningsarbejder her i Landet, idet de har opdyrket de saakaldte Rimmer og Dopper. Med Skovl og Spade og Trillebør har de flyttet Rimmerne ud paa Dopperne, som bestaar af Mosejord, og flyttet Mosejord hen, hvor Rimmerne laa. De, som i vore Dage saa stærkt kræver Statshjælp, kan neppe danne sig nogen Forestilling om det Arbejde, her er udført, og de Savn, denne Befolkning har maattet underkaste sig for at arbejde sig frem til at faa fast Grund under Fødderne og faa rentable Landbrug. Det er nu i det væsentlige sket, idet Jorden i sig selv er ganske god, naar blot den faar denne Behandling. Dette Opdyrkningsarbejde har ogsaa tidligere vundet Lovgivningsmagtens Paa-skønnelse. Nu er disse Folk i Betyrk for denne lille Bevilling til deres Mergelbane for at kunne fortsætte Opdyrkningsarbejdet, og jeg vil gerne henstille til den højt-ærede Landbrugsminister, at Bevillingen ydes. Jeg ved vel, at det ikke er Tider at kræve ind i, men der kan jo dog være Bevillinger til saa produktive Formaal, at man selv i en saa haard Nedgangsperiode som den nuværende ikke kan undlade at give dem.

Mit Mod til at tale for disse Bevillinger er blevet styrket særlig ved, at jeg har hørt det ærede Medlem Hr. Rode. Jeg minder ham som en Mand, der brugte mange Penge, den Gang han var ved Styret. Saa vidt jeg ved, har han selv rost sig af at have udgivet over 1000 Mill. Kr. paa Indenrigsministeriets Budget. I det hele taget viste den Regering, han tilhørte, ingen Sparsommelighed, men øste tværtimod med begge Hænder Penge ud, da vi havde nogle. Og dens finansielle Spaadomme og Dispositioner var fuldstændig udenfor Virkelighedens Verden. Naar jeg nu hører, at dette ærede Medlem i en lang Tale opkaster sig til Overdommer over den nuværende Regering og anser sig for den kloge af os alle sammen her i Landet, giver det mig Mod til at tale for disse Smaabevillinger trods den vanskelige Tid, vi er inde i.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt var inde paa Forholdene i Nordslesvig og talte om, at der ikke skete Mindretallene der den fuldkomne Ret, at der var noget tilbage, de kunde ønske bedret, og hans Kritik af dette var til Tider ikke uden en vis Skarphed. Jeg kan ikke undlade at bemærke, at hvis man vil sammenligne den Behandling, den danske Regering giver Mindre-